

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 145/06-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť I. S., bytom K., t. č. vo väzbe, N., zastúpeného advokátom JUDr. R. B., K., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 7 ods. 5 a čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 5 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Komárno pri doručovaní uznesenia sp. zn. 1 Tp 91/05 z 1. júla 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. novembra 2005 doručená sťažnosť I. S. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 7 ods. 5 a čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 17 ústavy a práv zaručených v čl. 5 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného

súdu Komárno (ďalej aj „okresný súd“) pri doručovaní uznesenia sp. zn. 1 Tp 91/05 z 1. júla 2005 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný na základe uznesení Okresného riaditeľstva Policajného zboru v K., Úradu justičnej a kriminálnej polície z 23. decembra 2004 a 5. mája 2005 sp. zn. ČVS: ORP-540/OVK-KN-2004 pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1, ods. 2 písm. c) a e) vtedy účinného Trestného zákona [(zákon č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších zmien a doplnkov) ďalej len „Trestný zákon“] a pre trestné činy násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona a ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 k § 221 ods. 1 Trestného zákona. Do väzby bol vzatý uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 2/05 zo 4. januára 2005 z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b) a c) v tom čase účinného Trestného poriadku [zákon č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších zmien a doplnkov; ďalej len „Trestný poriadok“]. Pred uplynutím zákonnej 6-mesačnej lehoty trvania väzby v prípravnom konaní bola táto lehota uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 91/05 z 1. júla 2005, na základe návrhu Okresnej prokuratúry v K. (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. Pv 1306/04 z 13. júna 2005, predĺžená do 30. septembra 2005.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 7 ods. 5, čl. 17 a čl. 154c ústavy a podľa čl. 5 a čl. 6 dohovoru tým, že pri doručovaní uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 Tp 91/05 z 1. júla 2005 sťažovateľovi, bol podľa jeho tvrdenia porušený zákon nedodržaním 10-dňovej lehoty ustanovenej v § 71 ods. 1 Trestného poriadku pre doručenie uznesenia o predĺžení lehoty trvania väzby, pretože mu bolo rozhodnutie doručené až 15. júla 2005, teda až po 15 dňoch.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej uviedol, že: *„Dňa 1. júla 2005 na základe rozhodnutia Okresného súdu Komárno (O. S. – KN) mi bola predĺžená lehota trvania väzby podľa § 71 ods. 1 Tr. por. do 30. 9. 2005 uznesením O. S. – KN pod sp. zn. 1 Tp 91/05 zo dňa 1. júla 2005. Toto uznesenie mi bolo doručené dňa 15. júla 2005. Podľa § 71 ods. 1 Tr. por. (posledná veta) uznesenie o predĺžení väzby musí byť doručené obvinenému do 10 dni od rozhodnutia. Postupom O. S. – KN jednoznačne došlo k porušeniu zákona v tom smere, že o predĺžení väzby bolo rozhodnuté dňa 01. júla 2005 a mne bolo rozhodnutie*

doručené dňa 15. júla 2005, teda nie v lehote 10 dní od rozhodnutia, teda bol porušený zákon, aj napriek tomu som ďalej držaný protizákonne vo väzbe. (...)“

Sťažovateľ ďalej uvádza, že porušenie zákona v súvislosti s rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 1 Tp 91/05 z 1. júla 2005 namietal vo viacerých jeho podaniach adresovaných orgánom verejnej moci:

- 8. júla 2005 - podľa tvrdenia sťažovateľa žiadal podaním adresovaným Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) o prepustenie z väzby. Generálna prokuratúra uznesením sp. zn. N/1 GPt 532/05 z 12. júla 2005 postúpila toto podanie sťažovateľa na vybavenie Krajskej prokuratúre N. (ďalej len „krajská prokuratúra“), ktorá ho následne z titulu príslušnosti 26. júla 2005 postúpila okresnému súdu. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 Tp 119/05 z 25. augusta 2005 žiadosti sťažovateľa nevyhovел, pretože podľa sťažovateľa okresný súd konštatoval, že *„neboli zistené porušené lehoty čo sa týka predlžovania a doručovania o dobe trvania väzby“*. Následne proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ 7. septembra 2005 krajskému súdu prostredníctvom okresného súdu sťažnosť, ktorá podľa tvrdenia sťažovateľa do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu nebola vybavená, aj napriek tomu, že jej vybavenie sťažovateľ urgoval podaním z 10. októbra 2005;

- 14. júla 2005 – podal sťažovateľ ďalší podnet generálnej prokuratúre, ktorá ho uznesením sp. zn. IV/ 1 GPt 537/05 z 21. júla 2005 postúpila na vybavenie okresnej prokuratúre;

- 18. júla 2005 – sťažovateľ v ďalších dvoch podaniach namietal porušenie zákonnej lehoty pri doručovaní rozhodnutia, a to jednak v podaní adresovanom prostredníctvom okresného súdu krajskému súdu, ktorý podľa tvrdenia sťažovateľa do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu jeho podanie nevybavil, a druhé podanie s týmto dátumom adresoval sťažovateľ generálnej prokuratúre, ktorá ho uznesením sp. zn. IV/ 1 GPt 532/05 z 26. júla 2005 postúpila na vybavenie okresnej prokuratúre. Okresná prokuratúra uznesením sp. zn. Pv 1306/04 z 11. augusta 2005 postúpila sťažovateľove podania z 18. júla 2005, ako aj podanie zo 14. júla 2005 na vybavenie okresnému súdu, ktorý podľa tvrdenia sťažovateľa do podania sťažnosti ústavnému súdu o týchto jeho podaniach nerozhodol;

- 2. augusta 2005 - sťažovateľ podal ďalšiu sťažnosť pre porušenie zákona adresovanú Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorá podľa sťažovateľa nebola ešte vybavená;

- 3. októbra 2005 - sťažovateľ sa so sťažnosťou pre porušenie zákona obrátil aj na najvyšší súd, ktorý uznesením sp. zn. Nt 447/05 z 24. októbra 2005 postúpil toto podanie na vybavenie okresnému súdu, ktoré podľa sťažovateľa do podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo ešte vybavené;

- napokon sťažovateľ uviedol, že podal opätovnú žiadosť o prepustenie z väzby (bez uvedenia dátumu), ktorú okresný súd uznesením sp. zn. 2 T 144/05 zo 17. októbra 2005 zamietol, proti čomu podal sťažnosť 24. októbra 2005 a jeho právny zástupca 25. októbra 2005, rovnako aj v tomto prípade podľa tvrdenia sťažovateľa tieto sťažnosti neboli ešte vybavené.

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností sa domáhal toho, aby ústavný súd *„zabránil protiprávnemu konaniu a svojím rozhodnutím uznal porušenie zákona v môj neprospech podľa čl. 127 ods. 2 Ústavy SR, prikázal inému orgánu, aby obnovil stav pred porušením zákona s tým, že budem prepustený z výkonu väzby na slobodu ku dňu 11. júna 2005 kedy zákonom daný – uložený posledný deň doručenia uznesenia o predĺžení lehoty väzby od rozhodnutia. Podľa § 50 ods. 3 zákona o Ústavnom súde sa domáham primeraného finančného zadosťučinenia za protizákonné držanie vo väzbe mojej osoby odo dňa 11. júla do dňa prepustenia z väzby. (...)“*

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 7 ods. 5 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje. Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok (ods. 2).

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 154c ods. 1 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: (...)

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní (...).

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. (...)

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd

právosmoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pretože ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade viazaný návrhom na začatie konania, pri svojom posudzovaní bral do úvahy len konkrétne súdne rozhodnutie označené sťažovateľom, ktorým malo dôjsť podľa názoru sťažovateľa k porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru uvádzaných v sťažnosti.

Predmetom sťažnosti je tvrdené porušenie základných práv sťažovateľa zaručených v citovaných článkoch ústavy a dohovoru postupom Okresného súdu Komárno pri doručovaní napadnutého, ktorým sa rozhodlo o predĺžení trvania jeho väzby. Podstata námietok sťažovateľa spočíva v tom, že *„o predĺžení väzby bolo rozhodnuté dňa 01. júla 2005 a mne bolo rozhodnutie doručené dňa 15. júla 2005, teda nie v lehote 10 dní od rozhodnutia“*.

1. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľ sa o *„porušenie zákona“* v súvislosti s doručením tohto rozhodnutia dozvedel najneskôr 15. júla 2005, kedy mu toto uznesenie bolo doručené. Podľa zistenia ústavného súdu napadnuté uznesenie nadobudlo právoplatnosť 23. júla 2005.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nedovoľuje (napr. IV. ÚS 14/03).

Sťažnosť bola na poštovú prepravu odovzdaná 15. novembra 2005 a ústavnému súdu doručená 21. novembra 2005. Od 15. júla 2005, kedy bolo napadnuté uznesenie sťažovateľovi doručené, príp. od 23. júla 2005, kedy toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, bez akýchkoľvek pochybností uplynula sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti skôr, než ju podal ústavnému súdu (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd so zreteľom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že lehota stanovená pre tento druh konania pred ústavným súdom nebola zachovaná, a preto bolo potrebné podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako oneskorene podanú.

2. Sťažovateľ uviedol, že proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Tp 91/05 z 1. júla 2005 podal „na Krajský súd prostredníctvom O. S. – KN v zákonnej trojdňovej lehote dňa 18. 7. 2005“ sťažnosť.

Z predloženého spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že podanie sťažovateľa z 18. júla 2005, ktoré bolo okresnému súdu doručené 20. júla 2005 bolo označené ako „žiadost“. Z jej obsahu vyplýva, že sťažovateľ žiadal krajský súd o prepustenie z väzby na slobodu z dôvodu sťažovateľovho strachu zo straty zamestnania a potreby starostlivosti o rodičov. Toto podanie nemožno po obsahovej stránke považovať za sťažnosť (opravný prostriedok) proti rozhodnutiu okresného súdu z 1. júla 2005 v intenciách poučenia uvedeného v napadnutom uznesení.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ ani nevyužil možnosť podania opravného prostriedku - sťažnosti - proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorý mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytol a na ktorého použitie bol

oprávnený podľa osobitných predpisov (Trestný poriadok), ústavnú sťažnosť sťažovateľa bolo treba odmietnuť aj ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

3. Na základe rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že napriek tomu, že sťažovateľ nevyužil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, orgány činné v trestnom konaní sa zaoberali aj otázkou nedoručenia tohto rozhodnutia v zákonnej lehote, a to na základe viacerých podaní sťažovateľa adresovaných rôznym orgánom verejnej moci. Dňa 18. júla 2005 podal sťažovateľ sťažnosť aj generálnej prokuratúre sťažnosť pre porušenie zákona (doručená 22. júla 2005). Z dôvodu príslušnosti bola táto sťažnosť cestou krajskej prokuratúry doručená okresnej prokuratúre, ktorá ju vyhodnotila ako žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu a postúpila ju na rozhodnutie okresnému súdu. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 Tp 119/05 z 25. augusta 2005 žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol ako nedôvodnú s tým, že porušenie lehôt nezistil. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej opätovne poukázal na porušenie lehoty doručenia uznesenia okresného súdu z 1. júla 2005, ako aj na neexistenciu väzobných dôvodov. Medzitým sa sťažovateľ obrátil aj na najvyšší súd podaním „*sťažnosti pre porušenie zákona*“ doručenej najvyššiemu súdu 10. októbra 2005, v ktorej okrem iného opäť poukazoval na nedodržanie v zákone stanovenej lehoty 10 dní pre doručenie rozhodnutia o predĺžení väzby. Najvyšší súd toto podanie odstúpil okresnému súdu z dôvodu jeho príslušnosti na jeho vybavenie.

Ústavný súd zistil, že o uvedených sťažnostiach sťažovateľa rozhodol krajský súd 24. októbra 2005 uznesením sp. zn. 1 Tpo 23/05, ktorým sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 Tp 119/05 z 25. augusta 2005 zamietol ako nedôvodnú. Z odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva, že: *«Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti preskúmal celý predložený spisový materiál, oboznámil sa so žiadosťou obvineného o prepustenie z väzby a ako aj s námietkami uvádzanými v písomnom odôvodnení sťažnosti a zistil, že rozhodnutie I. stupňa je zákonné a správne a to i napriek veľmi stručnému odôvodneniu. U obvineného aj v tomto štádiu trestného stíhania existujú konkrétne skutočnosti podrobne popísané v uznesení o vzatí do väzby resp. v ďalších*

rozhodnutiach o väzbe, odôvodňujúce u obvineného existenciu dôvodov väzby podľa ustanovenia § 67 ods. 1 písm. b), c) Tr. por..

Nadriadený súd nemôže akceptovať sťažnostné námietky obvineného pretože 10-dňová lehota uvedená v § 71 ods. 1 Tr. por. je lehotou poriadkovou, s jej prípadným nedodržaním zákon nespája účinok požadovaný obvineným. Námietky obvineného voči „jeho vine“ je možné skúmať len pri rozhodovaní súdu v merite veci, zatiaľ je dané dôvodné podozrenie zo spáchania trestnej činnosti, pre ktorú mu bolo vznesené obvinenie (§ 163 ods. 1 Tr. por.).»

V zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde dôvodom pre odmietnutie návrhu je aj jeho zjavná neopodstatnenosť. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v posudzovanom prípade ide o väzobné súdy rozhodujúce v trestnom prípravnom konaní) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 70/00, I. ÚS 56/03).

Ústavný súd nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uvádzal v konaní pred ústavným súdom, žiadny taký dôvod alebo skutočnosť, ktoré by mohli spochybniť právne závery krajského súdu o relevantnosti, resp. nerelevantnosti porušenia lehoty stanovenej na doručovanie rozhodnutia súdu o predĺžení trvania väzby alebo by sa inak javili ako zjavne neodôvodnené či svojvoľné. S ohľadom na tieto skutočnosti by bolo možné sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2006